

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 523/2012-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. R., V., zastúpenej advokátom JUDr. L. C., Advokátska kancelária, V., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresnej prokuratúry Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pv 662/08 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. R. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. augusta 2012 doručená sťažnosť Ing. M. R., V. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresnej prokuratúry Pezinok (ďalej len „okresná prokuratúra“) v konaní sp. zn. 2 Pv 662/08.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že uznesením príslušného orgánu činného v trestnom konaní ČVS: ORP-1333/3-OVK-BH-2007-PL zo 7. decembra 2007 bolo začaté trestné stíhanie, v ktorom uznesením ČVS: ORP-1333/3-OVK-BH-2007-PL z 2. decembra 2008 bolo vznesené obvinenie proti bývalému manželovi sťažovateľky pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), ktorý mal byť spáchaný práve na sťažovateľke ako poškodenej, a pre prečin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 1 Trestného zákona.

Prokurátorka okresnej prokuratúry podala 8. októbra 2009 na obvineného obžalobu, ktorá bola uznesením Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3 T 158/09-197 z 19. októbra 2009 odmietnutá a vec bola vrátená prokurátorke „*pre zistené závažné procesné chyby a to porušenia práva na obhajobu*“.

Uznesením č. k. 2 Pv 622/08-98 z 2. augusta 2011 prokurátor okresnej prokuratúry zastavil trestné stíhanie obvineného, a to v časti prečinu podľa § 218 ods. 1 Trestného zákona.

Vo zvyšnej časti bola potom obžaloba prokurátora okresnej prokuratúry 8. marca 2012 doručená okresnému súdu a po nariadenom hlavnom pojednávaní okresný súd rozsudkom z 27. júna 2012 v konaní sp. zn. 3 T 45/2012 obžalovaného spod obžaloby oslobodil, „*pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok pre ktorý je obžalovaný stíhaný*“. Rozsudok vzhľadom na to, že obžalovaný i prokurátor sa vzdali odvolania, nadobudol právoplatnosť 28. júna 2012.

Sťažovateľka obsiahlo argumentuje v prospech nesprávnosti právneho posúdenia veci okresným súdom. V časti odôvodnenia sťažnosti označenej ako „*II. Dôvody sťažnosti*“ uvádza, že „*od samotného podania trestného oznámenia... mala tušenie, že prípravné konanie nebude prebiehať v súlade s Trestným poriadkom a preto... aj tieto nedostatky včas vytýkala tak Okresnému riaditeľstvu PZ, Úradu justičnej a kriminálnej polície Senec, odkiaľ... prostredníctvom vyšetrovateľa PZ prišla odpoveď zo dňa 04.11.2008, ktorej obsah zo slušnosti radšej nebudem komentovať, ako aj Okresnej prokuratúre Pezinok, ktorá v upovedomení 2Pv 662/08-92 zo dňa 08.04.2011 konštatovala, že... námietka nečinnosti vyšetrovateľa je sčasti opodstatnená, na základe podnetu môjho otca R. T. v kancelárii*

Ministra vnútra Slovenskej republiky dňa 13.12.2011 bolo zo strany Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru vykonané šetrenie, o čom bol pod Č. p.: PPZ-UKP-OVK-1696-001/2011 v trestnej veci vedenej na Okresnom riaditeľstve PZ. Odbore kriminálnej polície v Senci pod ČVS: ORP-757/OJP-SC-2010 spísaný úradný záznam zo dňa 27.12.2011 čoho výsledkom bolo, a to aj napriek tomu, že z jeho obsahu vyplýva niečo iné, že zo strany Okresnej prokuratúry Pezinok môjmu otcovi bolo doručené oznámenie 2Pv 662/08-115 zo dňa 13.01.2012 s konštatovaním, že prieskumy vo vyšetrovaní zavinené nečinnosťou vyšetrovateľa PZ neboli.

Vzhľadom na uvedené musím s poľutovaním skonštatovať a to hlavne nedostatočným si plnením svojich zákonom stanovených povinností zo strany príslušných orgánov činných v trestnom konaní, a to aj napriek objektívne preukázateľnej skutočnosti, že sa nejednalo o zložitú trestnú vec, prípravné konanie trvalo od 07.12.2007 do 06.03.2012, teda viac ako štyri roky, čím, podľa môjho názoru, došlo k porušeniu Čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.“.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo Ing. M. R. na prerokovanie veci bez zbytočných prieskumov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresnej prokuratúry Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn.: 2 Pv 662/08 porušené bolo.

2. Ing. M. R. priznáva náhradu trov konania v sume 269,58,- EUR (slovom: dvestošesťdesiatdeväť eur a päťdesiatosem centov), ktoré je Okresná prokuratúra Pezinok povinná vyplatiť na účet jej právneho zástupcu JUDr. L. C., do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci, proti ktorému sťažnosť smeruje (v tomto

prípade okresnej prokuratúry), nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, II. ÚS 76/06).

Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby v zásade neodstráni. Až právoplatným rozhodnutím sa vytvára právna istota. Preto pre splnenie ústavného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátny orgán vec prerokoval (III. ÚS 154/06, I. ÚS 76/03).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je teda požiadavka smerovania sťažnosti proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza z princípu, podľa ktorého sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok slúžiaci na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05, III. ÚS 355/2012). Ústavný súd preto v rámci svojej rozhodovacej činnosti (napr. IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 41/07, II. ÚS 46/07, I. ÚS 96/07, II. ÚS 214/08) prezentuje už ustálený záver, že základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje ochrana len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu predložená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného základného práva došlo alebo porušenie v tomto čase ešte trvalo.

Sťažovateľka v sťažnosti tvrdila, že vo veci trestného konania vedeného proti jej bývalému manželovi okresný súd rozsudkom z 27. júna 2012 v konaní sp. zn. 3 T 45/2012 obžalovaného spod obžaloby vo veci spáchania prečinu ublíženia na zdraví oslobodil. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 28. júna 2012. Všetky tieto tvrdené skutočnosti

sťažovateľka preukázala doručením fotokópie predmetného rozsudku, ktorý neobsahuje odôvodnenie, pretože prokurátor i obvinený sa odvolania vzdali. Podľa vyznačenia právoplatnosti uvedený rozsudok nadobudol 28. júna 2012.

Rovnako sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že trestné stíhanie jej bývalého manžela vo veci spáchania prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 1 Trestného zákona bolo uznesením prokurátora okresnej prokuratúry č. k. 2 Pv 622/08-98 z 2. augusta 2011 zastavené a opravný prostriedok sťažovateľky (sťažnosť) prokurátor Krajskej prokuratúry v Bratislave uznesením č. k. 1 KPt 519/09-35 z 21. septembra 2011 zamietol ako nedôvodný. I túto tvrdenú skutočnosť vyhodnotil ústavný súd po preštudovaní príloh predbežne prerokúvanej sťažnosti ako preukázanú (fotokópia úradného záznamu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Úradu kriminálnej polície č. k. PPZ-UKP-OVK-1696-001/2011 z 27. decembra 2011).

Ďalšie meritórne posudzovanie ústavne relevantnej príčinnej súvislosti medzi postupom okresnej prokuratúry v konaní sp. zn. 2 Pv 622/08 a označeným právami sťažovateľky by tak už za žiadnych okolností nemohlo naplniť účel konania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože poskytnutie účinnej ochrany základnému právu sťažovateľky zaručenému čl. 48 ods. 2 ústavy i jej právu zaručenému čl. 6 ods. 1 dohovoru je v preukázaných skutkových okolnostiach (právoplatne ukončené trestné konanie vo veci trestných činov, ktoré mali byť spáchané bývalým manželom sťažovateľky) vylúčené. Keďže v čase podania sťažnosti ústavnému súdu (23. augusta 2012) už k porušovaniu označených práv sťažovateľky ako poškodenej v uvedenom trestnom konaní nemohlo dochádzať, ústavný súd jej sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. októbra 2012